

Legkorszerűbb technika Nyárlőrincen

A „Robuszt” Kft. szervezésében bemutatott tartottak az egyik legkorszerűbb fakitermelő gép terepi munkájáról. A finn gyártmányú PONNSE Dual nem egyszerű fakombáj, hanem egyben szállítóeszköz is.

Az elegendően természetes fenyőerdők adottságaihoz konstruált gép szemmel láthatóan otthon érezte magát az olykor villás, ágas-bogas alföldi fenyvesben is.

Elsőre a gép rakodó tudományát mutatta be a finn gépkezelő, aki egyben oktatója is a magyar kezelő személynének. A vágástéren lévő rakatokat pillanatok alatt a szállító adapterre helyezte, majd „kígyószerű” manőverrel pakolta le a rakodón. Ezt a munkafolyamatot már többször láttam hasonló bemutatókon. Ám amikor átállt a „harveszteri” feladatra, tátva maradt a szám. A produkció láttán, sejtem hogy a gépek is megnyalták volna mind a tíz ujjukat, vagy legalábbis hangosan csettintettek volna. A két részből álló szállító „pótkocsit” a munkagép nem egészen egy perc alatt a vágófej mellé helyezte, majd azzal a mechanikus és hidraulikus kapcsolatot megteremtve már pöfögött is halkan az új bemutatóhely felé. A precízen kidolgozott részletműveletek láttán tudatosult, hogy a konstruktőrök semmit nem bíztak a véletlenre.

A termelés helyén aztán elemében volt a masina. A vágó- és gallyazófej lágyan átölelte, erősen magához szorította a soron következő törzset, majd a puha, sivítő hang jelezte, hogy itt többről van szó, mint egy ölelésről. A fej elfordult, majd puhán elfektette a törzset. A tolóhengerek azonnal működésbe léptek és élesebb-tompább recsenéssel hullottak is a gallyak a földre. Még egy-két tologatás jobbra-balra, és a számítógépbe kódolt méret szerinti hosszúságra darabolódott a törzs. Ha villás volt az áldozat, az sem jelentett gondot a vágófejnek. Felváltva gallyazott, majd a villás résznél kivágást hosszított. Később megtetszett egy sudár törzs a kétségtelenül csodaszépen formatervezett berendezésnek, mert, az ölelés után lassan kúszott felfelé és szabadította meg ágaitól az eladósorba jutott egyedet. Mielőtt a csúcsra ért volna, még egy utolsó tisztogatás a törzson, azután jött a puha, sivítő hang.

A rutinfeladatok után mutatta be igazi tudományát a fakombáj. Egy ágas-bogas szürkenyár-egyedet éppúgy méretre vágott, mint a sudár fenyőket. Igaz kicsit többet bajlódott vele. A kételkedésre, hogy vajon egy tölgyesben ugyanezt meg tudná-e csinálni, egy Dunántúlon járt kollégánk megerősítette, hogy igen.

Tóbi István igazgató elmondta, hogy most kóstolgtatják a gép teljesítményének lehetőségét, de az már biztosnak látszik, hogy az alföldi állományokban is megállja helyét. A családi vállalkozásban több tízmillióért megvett géppel nemcsak saját erdejében fog dolgozni, hanem bémunkát is vállal.

A bemutató végeztével a gépkocsizhoz menet láttam, hogy az éppen darabolást végző fakitermelő vállalkozók aggodva pillantanak a gép felé.

Kép és szöveg:
Pápai Gábor

